

A painting of a sailboat on a dark sea under a stormy, purple and brown sky. The sailboat is a small, dark-hulled vessel with a single, tall, white sail that is billowing. The sea is dark and turbulent, with white-capped waves. The sky is filled with heavy, dark clouds in shades of purple, brown, and black, suggesting a storm or a dramatic sunset. The overall mood is somber and dramatic.

Moja Avangarda

*David Vedriš
Angel*

DA 2024

Moja Avangarda

Knjiga je inspirirana: tematikama života i smrti, avangardnim pravcima, pjesmama pisca Antuna Branka Šimić, snovima, pjesmom „Davy Jones”, grupom „Queen”, tematikom slobodom, osjećajima.

Namijenjena je široj publici neodređen dobne starosti.

Strničnika

Anđele.....	19
Bezimena Pjesma.....	45
Bilješka o piscu.....	61
Cirkus.....	39
Davno pismo 2000.....	16
Dijete.....	46
Empatija.....	4
Iskupljenje.....	1
Iza Očiju.....	17
Jedan dan u 2197.....	30
Kaput.....	25
Kolijevka.....	26
Kraljica.....	35
Kuga, gamad očaj.....	7
Ljubav iznad Reale.....	20
Maska istine.....	21
Maskerado.....	31
Milost.....	44
Mir.....	3
Nakon Smrti.....	36, 56
Novo Jutro.....	14
Odlazak.....	54
Ploča iz 1977.....	27
Pobuna.....	28
Početak.....	38
Pola Sata.....	47
Prije sna.....	23
Probudi me.....	42
Prvi puta.....	12
Roblje.....	33
Sakrij Me.....	24
San.....	41
Snovi.....	15
Spoznaja.....	6
Stranci.....	53
Svatovi.....	43
Uspavanka.....	5
Vjeruj mi.....	52
Čar noći.....	37

Čekam te.....	11
Šou se mora nastavati.....	55
Želja.....	10
Žena.....	9

Iskupljenje

Znanje. To je kletvo voće što ga jedem.
Otrov što mi venama, kola venama.
Što me proklinje iz dna mog bića.

Prodana je moja duša, mrtva kao i sam svijet.
Hladan zrak mi samo u njemu godi.
Bez njega jeza topline me prolazi u mojim mislima.

Kaplje i kaplje niz moje mrtvo biće.
Lomi dušu ko zrcalo. I bez nje sam kao kostur.
Kida mi srce u praznim njedrima.
Ostavlja samo ogoljele prazne kosti.

Beskrajno u tome neredu kaos vlada. Vlada svime.
Prolazi čitavim mojim bićem i njime vlada.

Te prazne kosti sada grli beskrajna noć.
Mirna i tiha. Ta opojna tišina me napušta.
Mjesečevo bijelo svijetlo me obasjava.

Nježno, hladno, a popet toplo i smirujuće.

U toj čudnoj i neobičnoj besmislici,
Nalazim neku nostalgiju.
Koju ne spoznah za života.

Iz plave sjene tisuće boja prilaze mojim blijedim kostima.
Prilaze da me zalijeće, obojaju i povapene.
Tješe ih svojom skromnošću.
Ljube nekoć žive usne, ljube svojim snovima.

I ludi šeširdžija prilazi da se pokloni patniku.
Šešir skida sa svoje bezbojne glave.
Pruži ruku i vodi me do spokojne doline.

Jedine oaze za moju zaboravljenu patnju.

Legam uz kamen i suputnik me napušta s riječima
„Život u smrti, u Smrti uživa.”

Tonem, ali se ne bojim. Blijedim, ali postojim.
Gasi se plamen a opet postoji.
Bezdan zvijezda, sada je dom mojih zadnjih snova.

Mir

Pređi puteve do mene. Milje i milje što na dijele.
Pređi i do cilja dođi, ali ja tamo nisam.
Mene odavno više nema.

Davno sam izgubljen u kaosu boja.
I u gluhoj buci svijeta.
Luno parku sreće što se okreće.

Moje biće nije niša više nego ljuštura prazna.
To je samo maska što krije.
Samo ono malo što je ostalo od mene.

Tamo je u grad. Tamo joj mjesto nije.
Moja duša traži malo spokoja.

U šumi ogromnoj.
U kapi bistre vode.
U zvuku vjetra.
U svježini vremena.
U stablima.
U stijeni skrovitoj.
U beskrajnoj ljepoti prirode.

Empatija

Reci mi sve. I slušat ću

Tajne svoje kaži ja čuvat ću

Istinu reci Razumjet ću

Sve reci, baš sve

Godine ili sekunde bitno nije

Reci mi sve. Prihvati ću.

Uspavanka

Prvo pjevanje

Daleko iza snova.
Krije se istina.
U dubini beskrajna.
Tisuće čari i tisuće divota.

Ta na na, la nai la
Lai lai lai.

Daleko preko mora i u dubini san.
Čekat ću ja.

Srce ti svoje ostavljam
To je sudbina.
Čekat ću deset dugih godina.

Drugo pjevanje

Sjaje noćna svjetla.
Usred skromnog neba.
Punog uspomena.
Znaj odozgo svijet gleda.

Tan la la la, li lei la.
Tan la la, la li.

To su samo snovi.
S njima pođi.

La la li la. La la la.
La la, la la.

Svijet tvoj nek krasi ova melodija.
La la la la. La la la.
La la la la. La la la.

Spoznaja

Ne sanjam, noćas.
To nisu snovi.
To je kraj.

Ja ležim u krevetu trnja.
Na laticama ruža.
I kolijevci mrtvih dana.

Iznad mene raj.
A pomnom ocem.
Kraj je blizu

Kuga, gamad očaj.

U suton, krvari jedna ruža.
Nježna poput duše, lijepa poput zvijezda.
Ona krvari kao i život moj.

Hladan je svijet. Prazan i pust.
Ljudi oni su samo prazne ljuste.
Sebične i pokvarene.

Oni su sebične duše gladne moći.
Žedne blaga i pijane od njega.
Nezasitne su pohlepom, budućnošću i zavisti.

Oni od ljepote ostavljaju samo siluete.
Od života samo zadnje hladne dahove.
Od umjetnosti i teška rada samo beznade.
Od slave samo prazne riječi.
Od nade samo uspomene.

Uspomene što tonu u ponor kao biseri od suza.

Gamad im nastanjuje dušu, a otrov im kola u žilama.
Nadu mijenjaju u očaj.
Kradu od života. I bezobrazno se krase lažima.

Uživaju u vinu i njime se truju.
Požudno gledaju u mlade nedužne i nevine.
Lijepe su sve, lijepe i pune života.

U tome ludilu i zabludi, besramno im koriste tijela.
Lome ih, kao staklo. Dodirima i ugrizima

Lome im um i ostavljaju crnu prazninu.
Bolnim i prljavim trikovima, tajnama i tehnikama, od
svega ostavljaju ovisno tijelo koje služi kao lutka, kao silueta.

Ta ruža što krvari, bolno vrišti. Nečujno i tiho.
U sjeni pod mjesečinom. Moje ogoljele ruke drže je.
I miču od kaleža bez dna.

Tišina. Oaza je za izmučen cvijet.
Nosit ću ga, makar plakao.
Tješit ću ga.
Za života sam znao taj pakao.
Ali sada u smrti ogrnut plahtom blijedom.
Mogu da ju tješim, da ju liječim.

Žena

Strane su riječi što ih ona govori.
Strane, a opet tako lijepe.
Nježni zvuci što krase zrak.
Nešto je u njima, nešto što me smiruje.

Plitko je disanje.
Kratak je zvuk.

Suze. One me izdaju.
Nježan je dodir njen.
Što ih miče, što ih tješi.

Zagrljaj nje je ono što mi treba.
Njena čista ruka da liječi moju crnu nepodnošljivu glavobolju.

Samo uz nju zna da ima nade u ovome svijetu.
Kraj nje vrijeme staje.

Osmijeh njen je ono što najviše vrijedi.
Sjaj u njenim očima me vodi
Zvuk njezina srca otkucaj je života.
Ljubav njena, neprocjenjiva je.

Želja

Zatvori umorne oči moje.
Da ne gledam svijeta više.
Bar pet minuta da se odmore.

Polegni me u krilo svoje.
(Da mi mili odmore)

Pusti da zvuk vjetra čujem.
(Da u toj uspavanci uživam)

Daj da blagu hladnjaču osjetim.
(Da mogu da osjećam)

Zatvori umorne oči moje.
Da u miru tvoga glasa počivam.

Čekam te

Umrem li, odvedi me u snove vječne.
Na kamen me položi i u plahte zamotaj.
Ostavi me da tamo strpljivo čekam.
Dopusti mi da tamo odmorim.

Ja od tamo neću tako skoro da krenem.

Do mene dolazi blijeda figura.
Ispunjava moje kosti.
Krpa moje pukotine.

Puni kalež čiste vode, čišće od zemaljske.
Pere me njome, moje blijede kosti.
Poji me njome, moje žedno grlo.

Iz pijeska gradi za mene. Lik.
Lice nečije. Tako lijepo tako krhko.
I bilježnicu i olovku.

Ostavlja kraj mene lampu, lampu da mi sjaji.
Pod zvijezdama me ostavlja u pustinji.
Da te čekam. Strpljivo.

Prvi puta.

Ljubi me noćas usnama svojim.
Ljubi me nježno, ljubi me strasno.
U zagrljaju naše skromne ljubavi.

Grizi me usnama svojim.
Dopusti strasti da gori.
Neka gori kao naša žudnja.

Dopusti da te volim.
Dopusti da te držim u naručju svome.
Da te dotaknem, ta istražim tajne tijela tvog.

Položi glavu moju na grudi svoje.
Da slušam otkucaj čistog srca tvog.
Da smirim misli svoje.

Sve misli da usredotočim na tebe.
Na tvoje lijepo tijelo, tvoje vitko tijelo.
Tvoje nježne ruke, tvoje meke usne.

Neka teško dišemo.
Neka volim neka živimo.
Neka ljubimo, neka budemo.

Dok smo jedno u vrtoglavoj magli.
Samo čujem tvoj glas, on me vodi.
Doziva da budem tvoja utjeha.

A ti budi moja oaza,
Moja potreba.
Moj život.

Goli pod bijelim plahtama.
U spokojnom snu zagrljeni.
Mi smo sigurni.

Vječno spojeni vezom.
Vezom koju samo mi znamo.
Našom vezom, samo našom vezom.

Novo Jutro

Sunce izlazi iza plavih planina.
Dok tamno nebo obasjava plavo svijetlo.
Mirni gorostasi, što su davno usnuli pod nježnom mjesečinom.

Ptice blagim cvrkutom bude usnulo lišće.
Moćna stabla, blago sjaje pod haljinama od rose.
Nježni povjetarac donosi blagu svježinu.

Kraj bijele kuće sjedi nježno djevojče.
Plava joj kosa igra na vjetru.
Svjetla hvaljena pleše s njom u ritmu.

Sa svog prozora, vidim taj divan prizor.
Uz zvuk potoka što nesmetano putuje.
U tom jutarnjem ritmu, pišem jednu pjesmu.

Pjesmu koju ona pjeva.
Pjesma života.
Pjesma srca njena.

Snovi

Snovi to čarobno mjesto.
Gdje svi zakoni realnosti staju.
U njih bježi, u njima se krijem.
Samo sklopim oči i ulazim u to neobično kraljevstvo.

Budim se u spokojnoj pustinji ispod zvijezda.
Okolo mene beskrajna oaza mašte.
Čarobno kraljevstvo.

Skočim sa tla i kao da letim.
Dijelim nebo s oblacima, lagan ko oni.
Plutam s njim, mirno i bezbrižno.

Tišina tog mirnog kraljevstva me ispunjava.
Vidim sve što mi mašta daje.
Plave šumu punu uspomena.
Crvenu livadu bezbrižnosti.
Zvezdano nebo ideja.
Šareni cirkus čarolije i fantazije.
Zelene kitove što plovo morima zraka.
Labirint znanja.
Lunapark ludorija bijeli dvorac.

Davno pismo 2000

Hladnoća ledi zrak oko mene.
Moj grad tone u snove.
Snove o slatkome proljeću.

Na prozru starog hotela.
U sobi broj 73.
Sa šalicom tople kave i starinskom lampom.
Pišem i čekam te, na tvoj povratak.

Za svojim stolom pišem.
U stari dnevnik naših snova.
Dnevnik koji si zaboravila na stanici.
Svog rodnog grada davne 1948.
Godine naše mladosti, godine naše starosti.

Ljubim te od tada.
Sve te godine čekam te i pišem.
Pišem u naš stari dnevnik naših starih snova.
Snova koji žive samo u njemu.
Snova koji vrijede samo za nas.
Jer i ove zime, ja te volim više nego ikad.

Iza Očiju

Vidim svijet slobode.
Divno raznoliko nebo, puno boja,
Puno oblaka, puno mira, puno spokoja.
Čujem tišinu u vode u nadljudskim kanjonima.

Vidim ogromne šume, džungle, sa raznim stablima.
Tihim divovima što pružaju u utočište.
Što mirno stoje tu za sve.

Gledam u daljinu i vidim planine.
Stotine i stotine njih.
Udaljene i bliske, samotne i čarobne,
Pune snijega, pune kamenja.

Gledam u pustinju, divnu i samotnu, beskrajnu.
Vidim čarobna stvorenja snova koja putuju sa mnom.
Lete iznad mene.
Ponekad me zovu k sebi da letim s njima
Na noćnom nebu, zagrljen sa zvijezdama.

Tišina tog svijeta, njen mir.
Zvuk tog svijeta, njegova snaga.
Okrepljujući su.

Oceani, golemi i udaljeni.
Duboki a opet gostoljubivi.
Puni života što sve poštuje.
Divovski brodovi plove njime.

Močvare pune egzotika i čuda.
Ptice, jeleni, ribe, medvjedi, kornjače.
Krasna stvorenja za prizor ovog svijeta.

Ledene ravnice, glečeri, hladna polja.
Prekrasan su prizor, prekrasno dočarane.
Tog divnog nadasve krasnog mjesta.

Svijet bez puno brige, bez puno boli, bez krivnje, bez nasilja.
Vidim takav svijet. Daleko bolji iznad bilo koje ljudske želje ili
pohlepe.

Svijet koji je daleko od ovog. Svijet iza naši očiju.
Ljepši od sna, čarobniji od bajke. Svijet kojeg mogu zvati domom.

Anđele

Lijepo su oči njene, ljepše od svih zvjezdast.
Ljepko lice što ga krase njen osmijeh.
Haljina pokrila njeno vitko, krhko, blijedo tijelo.
A krila bijela poput sjaja sunca.

Njezina ruka drži moju slabu dušu.

Krilima me grli i čuva, ta nježna zraka nade koja čuva ovu staru
slabu dušu.

Možda umirem, ali voljan sam poći s njom.
U dveri gospodnje, da počivam u miru.
U sjajnim oblacima iza zvijezda.
U beskrajnim snovima i nadama.

Moj anđeo, sve ovo vrijeme čeka.
Da opet čuva moju usamljenu dušu.

Ljubav iznad Reale

Okrlje mojih snova sada je samo mirna obala.
Kugla što vječno leti nad nebom.
Šuma vremena mi krasi uz glazbenu himnu.

Blijede figure nalik na žene dozivaju me.
Stranac sam među njima.

Skitnica i lotalica koji bježi od svega što je realno.

Krase ih osmijesi, ljepota njihova bića.
Glasovi kao pjesma umiruj me.

Zvuk zeleno modre vode,
Drže me blizu bijela dvorca, Carstva snova.

Najmlađa od tih ljepotica ruku mi je primila.
Njena starija sestra moju glavu u svoje krilo položila.
Sestra blizak joj legla na moja prsa.

Uspavanku pjevaju što zvuči kao harmonija zvjezdast.

Maska istine

U sjeni stare sobe moga dvorca.

Sjedim na krevetu kraj tebe, hladne i blijede.

Grlim tvoje krhko tijelo.

Ustajem, pokriven plahtom i zavojima.

Da sakrijem nered okaljanog tijela moga.

Hladno je vani, ali to mi ništa ne znači.

Sjedam za stol, ispunjen šminkom, kremama, kistovima, šarenilom
blijedim i slikama starim.

Vrača uspomene i suze što žale za njima.

Tekstovi u knjiga, riječi i riječi.

One tiho šute na papirima, čekaju tvoje usne.

Da i govore da ih vrisnu.

Šeširi krase zrcalo u kojem vidim ona blijedi slabi odraz.

Dodiruju tu refleksiju svojim povrijeđenim rukama. Hladnima kao
led.

Posežem za kistom, da obojim tu bijelu lutku.

Skrivam tu samoću, tu nostalgiju.

Krhku i nježnu, a opet oštru ko krhotina.

Gol bojam blijedo lice i motam stare zavoje.

Oko trupa mrtva, suha i jedva živa.

Bojam blijede ruke da mi skriju ožiljke.

Ustajem sav u zavojima, samo ruke i lice goli.

Oblačim odjeću svilenu i modernu. Da mi skrije taj nered od
zavoja.

Tu bol, tu Lutku.

Vežem kosu, u skroman konjski rep.

U odjelu, sa fasadom i zavojima pod svime time hvatam jednu
masku.

Stavljam ju i nosim ponosno lice nasmijano.

Ali plačem.

Plačem i hodam po svijetu, punom stranaca.

Sasvim sam bez tebe.

Prije sna

Zaspem li noćas, ostani kraj mene.

Zagrli me nježno!
(Grli moje tijelo)

Položi me u utjehu svoju!
(Da mi srce liječi).

Miluj glavu moju!
(Smiri glavobolju moju).

Poljubi mi usne!
(Da osjetim strasti).

Pjevaj mi pjesmu!
(Uspavanku svoga glasa).

Zaspem li noćas, ostani kraj mene.

Sakrij Me

Sakrij me!
Sarije me u hram svoga srca.

Sakrij me!
Sarije me u ljubav svog bića.

Sakrij me!
Sarije me u iza nježnosti svoga glasa.

Sakrij me!
Sarije me u sjećanjima našima.

Sakrij me!
Sarije me u, u oazi.

Sakrij me!
Sarije me u od svijeta.

Kaput

Vjetar puše kroz pusti i hladan grad.
Prazan i samotan, ali opet to je moj grad.
Sunce se skrilo iza oblaka.

Hladno je, hladno i usamljeno.
A ja lutam, lutam posve sam.
U svome starom kaputu.

Toplo je u njemu.
Dugi kaput, crn sav kao moja sjena.
Crn sa srebrnim gumnima.

Mek, a opet grub.
Šivan i krpan samo dva puta.
Lijep je to kaput.

U kojem sjedim na rubu mosta.
Iznad visoke provalije, u koju se spremama.
Spremana poći i oprostiti se od svega.

Kolijevka

U kolijevci pod prozorom sniva jedna nada.
Malo sunce što mirno spava, mirno sniva.

Sanjaj mirne snove.
Mlado čedo puno nade.
Mala sreća puna radosti.

Mirno snivaj malo moje.
Mirno snivaj milo moje.
Slamate snove mirno sanjaj ti.

A ja ću ti uspavanku pjevati.

La le li, la le lu, lali la.
La le le, la lu lei, la la li la.
Li le la.

Ploča iz 1977

Scena se mijenja.
sve novo.

To je normalan stvar.
nova pjesma.

Sa bajke prelazi u filma.
nova igra.

Iz kazališta na binu.
karnevalu.

S jutrom

S binom

S curom

Ko u

Pa okret i brzi ples.
jedna zvijezda.

Dva pisma i tri poziva.
1977.

Gramofonska ploča i
svilena haljina.

U zraku visi

A iznad nas

Glazba i sjaj.
Ne vidim im kraj.

Tina, Lina, Karolina.
Dada.

Samo rima, samo rima.
čokolada.

Lada, Nada,

Zvuči kao

Večer i čaša vina.
Krevet u ružama.
I Balerina.

Plešemo, pjevamo.
Živimo i slavimo.
Maskenbal.

Ples strasti i uzvici.
Pjesma znana samo nama.
U noći pod mjesecom.

To je to.
To je sve.
To je to.

Pobuna

Zora sviće uz miris dima.
Narod, mladići, žene djeca i starci.
Svi hrle.
Svi jednu zastavu nose.
Pod istim marama se bore

Pobuna se čuje u njihovim glasovima.
Glasovima što odzvanjaju ko zvukovi pušaka.
Pobuna im prethodi, ona ih vodi.
Želja za promjenom.

Hrle ka njoj, uz uzvike i pjesmu.
Bitka im se sprema.
Ali krv se proliti neće.

Žele pobunu, žele promjenu.
Ali ne žele smrt.
Boje se svi se oni boje.
Tresu, tresu se kao lišće.

Srca im udaraju, paranoja ih lovi.
Glavama im prolazi tisuće misli.
Tješe se mekim mirnim uspomenama.
Tješe se da ne umru.
Jer drugačije ne znaju.

Molitva je zadnja prije nego i ja pođem.
I ja pobunu trebam, ali ne ovu.
Moja pobuna tek stiže.
Negdje tamo.

Negdje s drugom pjesmom.
Negdje gdje ima mjesta za mijena.

Sad u vlaku s tom zorom.
Napuštam grad i držim onu istu maramu.
Sa sjećanjem na onu istu zastavu.
I onu istu djevojku.

Jedan dan u 2197

Jutro me budi dok ustajem iz svog kreveta.
Skroman je to krevet, miran i tih.
Ustajem i umivam svoje umorno blijedo lice.
Navlačim samo skromnu odjeću i doručkujem.

Hodam cestom od svoje samotne bijele kuće.
Cestom što me odi u grad.
Stara škola sad je ured, ured jednog malog pisca.
Na istome mjestu sjedim i pišem.

Na zidu kuca jedan stari sat iz 96.
Polako u svome ritmu.
Tamo sjedamo po ruševinama i pričamo.
Besmislice ali su nam ipak važne.

Uz čaj i skroman kruh pripovijedamo o svemu.
Pa onda pišemo dok na satu ne otkuca 20 do šest.
I tada hodamo kući, ali tamo nikoga nema.
Sami legao svatko u svojoj kući.

I opet snivamo i opet se budimo.

Maskerado Anđeo Umjetnosti

Budim e iz mračnih snova.
Moji snovi završavaju, kao što i danu dođe kraj.
Plač i uzvici sve su tiši.

Izranjam iz vode koja je čišća od sveg svijeta.
Zaglušujuća buka se više ne čuje.
Zamijenila ju je spokojna tišina.

Moje tijelo sasvim blijedo ustaj.
Sve rane, svi ožiljci kao prah padaju sa mene.
Sa vodom tone nazad u snove.

Gledam oko sebe i ne vidim nikoga.
Sam sam u ovome novom i neobičnom svijetu.
Stranom a opet poznatom.

Gledam u daljinu i vidim neobične figure.
Što sjede oko male vatre, kraj litice bezdana.
Bezdana snova ispod ponora zvijezda.

Prilazim im ogrnut plahtama i vidim neobičan prizor.
Cirkus biča oko vatre skromne.
Svaki kao iz bajke.

Ludi šeširdžija sasvim siv.
Blijedi mačevalac plavih očiju.
Gusar sa otočja Malik.
plesačice.
Balerina i glazbenik.
Klavirista i Diva.

Šarena dam od kostiju.
Galileo u zlatu.
Šareni plesači i
Mađioničar i velika princeza.
Snagator i Bradata žena.

Blizanci sunca i Blizanke Mjeseca   I Gutači vatre i bacači noževa.

Šareni cirkus sav u boji i svijetlu i sivilu.

Kostimi razni, kostimi krasni.

Čarolija u svakome zrnu svjetla što ih krasi.

Dozivaju me čudnom pjesmom, a ja im prilazim.

Odijevaju me u crne trapezice sa šarenim ukrasima.

Navlače bijelu majicu i crnu jaknu istih uzoraka.

Daju mi razan nakit, šminku, naprtnjaču i dva mača. A ludi šeširdžiji mi masku daje, lice da mi sakrije. Da sa njima pođemo i budem njihov Maskerado, njihov anđeo umjetnosti.

Roblje

Težak je zrak u noći.
Dok svijet plaće.
Liju se u noći suze, znoj i krv.

Roblje, te jedne slijepo duše.
Što izgubile slobodu.
One slijepo lutaju u tami.

Robovi radnici bez odmora.
Ne poznaju okus slobode.
I miris svježeg zraka.

N krivi ni dužni.
Služe tu nepravdu.
Služe kao alati.

Bez vrijednosti.
Bez utjehe.
Bez nade.

A ropkinje, ta nježna bića.
Što služe bijelom roblju kao lutke.
U sljepoći služe požudi.

No plaću, one plaću.
Jer mrtav je gospodar.
Mrtav, a one slobodne no izgubljene.

Rob koji se oslobodi krv na rukama nosi.
Slobodan sada hoda.
Diše i plaće.

On jedini zna, da mrtav je svijet.
Mrtav što služi mrtvom gospodaru.
Mrtav jer svijet je mrtav.

Kraljica

Noćas ću zaspati zadnji put.
Jer sa zorom me više neće biti.

Polazim u smrt, krvavu smrt.
Moja braća i ja umiremo.

Glas smrti, glas je njem.
Blijeda kraljica što krv pije.

Što u krvi uživa.
Što sa krvi diše.

Što u krvi sniva.
Što u krvi sudbu piše.

Pjesma njena posljednje je što čujemo.
Čas kao uzvici, čas kao tišina.

Ona posljednji je prizor što ga vidim
prije nego što umrem, da u njenoj krvi s mojom braćo snivam.

Nakon Smrti (Blijede slika u mojoj praznoj lubanji)

Blijede slike u mojoj praznoj lubanji.
Ona leži pognuta na jastuku od paučine.
Moja odjeća već je odavno postala samo krepa.

Prašina je pokrila moje krhke kosti.
Moja rebra sad su krhotine stakla.
Moje oči sad su prazne duplje.

Pljesak i trava opkolili su mj krevet.
A lišaj je prekrrio moju kuću.

Duša moja jedino je ljudsko od svega.
Ona bdije nad uspomenama od tijela.

Samo leti i leti, nad tim starim kostima.

Samo leti i sniva, sniva snove divne.

Čar noći

Pod mjesečinom gledam noćni svijet.
Sjaj tisuće zvijezda što mi oči zovu.

Glazba tišine koju nosi noćni vjetar.
Tako miran, tako tih.

Svijet što sniva umoran je od dana..
Sada odmara, sada spava.

U snovima divnim i krasnim.
Neka spava, neka odmara.

Na tren kao dijete izgleda.
Samo kad sniva.

Ta čar noći dolazi samo kad sklopi oči.

Početak

Vidim staricu sa kraljevskim ogrtačem.
Što mi rane povija i tijelo čisti.
Koja me čeka.

Vidim zatim ženu jaku i ponosnu.
Brižnu suprugu i odanu partnericu.
Koja uvijek tu je za mene.

Tamo vidim trudnu ženu što nosi moje čedo.
Naše blago čuva i njeguje ga još u utrobi svojoj.
Brižnu i nježnu.

Vidim mladu ženu što u haljini sa mnom pleše.
Na staru glazbu vrti se i okreće.
Strastveno se kreće.

Vidim djevojku što mi ruku pruža.
Što mi ruku drži i pustiti me neće.
Jer zauvijek ona voljet će.

Cirkus

Večeras idem u kazalište.
Carstvo divno šoua.
Jedne predstave bajne.

Cirkus dolazi.
Vesela družina.
Parada glazbe, šarenila i mašte.

Vidim mađioničara što pleše sa princezom.
I pijanistu što svira na zlatnom klaviru.
A njemu pjeva njegova diva.
I orkestar violina, par mandolina.

Galileo znalac svih mora i zvijezda.
Gusare zabavljače i pijeve.
I sirene čarobna biča.
Divovski brod što plovi.

Plesači i plesačice svi u zlatu.
Kićeni biserjem i nakitom raznim.
Maštovito plešu i graciozno se kreću.

Vidim blizance akrobate majstore u pokretu.
B blizanke akrobatkinje na trapezu.
Što zrakom lete, što u zraku plešu.

Žonglere i gutače vatre.
Bacače noževa i lutkare.
Snagatora moćnog i bradatu ženu.
Diva koji se otkriva.

Ludi šeširdžija što kostim šiva.

I krotitelj divljih životinja.
Lavove tigrove i tisuće prekrasnih ptica.
Velike kornjače i tuljenja.

Sve u boji i sve u letu.
Sve šareno, sve u pokretu.
Glazba krasi svaki tren.

Magija u zraku.
Sve sjaji sve blista.
Čarolija dodiruje srca čista.

San

Spalit ću noćas svijet.
Zapaliti svijet kojim hodaš.
Gorjet će kao bijeli plamena.

Uzvici milijuna blijedih srca, bit će himna života u novom sjaju.

Nebo će gorjeti u plamenu zvijezda, i sjaju krijesnica.

Suze što ih plaću neće je utopiti.
Tama i pohlepa neće ju okaljati.

Moj nečujni tihi vrisak odjeknuti će.
Gluhim svijetom i sjati kao zvijezda na nebu.

Zapalit ću noćas svijet.
I gorjeti u njemu.

Probudi me

Probudi me u gluho doba noći.
Probudi da te mogu vidjeti.
Da ti mogu pomoći.

Dopusti mi da te u naručju držim.
Da ti uspavanku pjevam.
Da ti otkucaje srca svog sviram.

Pusti me da ih vidim.
Da ih pamtim.
Da mogu da ih se prisjećam.

Ti ćeš sanjati.
Mirno spavati
A ja ću te voljeti.

Probudi me da nad tobom stražarim.

Bdjet ću u noći neprospavanom.
I znat ću da mirno spavaš.
Jer ti znaš da te volim i čuvam.
Moja nado mala, moj svijete mali.

Svatovi

Noćas gradom idu svatovi.
Pijana parada veselja, kiča, raskoš i sreće.
Lude glave što se raduju.

Raduju se divnom trenutku.
Mladoženja sav ponosa, mlad i jak.
A mladenka, sva lijepa, sva krasna, sva u svatu poput ruže ona
cvate.

Sva u bijelom ide u tko zna kakav svijet ju vode.
Hoda i odlazi, i ide za srećom i životom.

Ostavlja za sobom uspomene.
Ostavlja sa njima i jednu bijelu ružu.

I mene ostavlja.

Milost

Tonem.

Tonem u tamno more.
Crno poput noći, hladno poput leda.

More o more. Grli me poput majke.
Čuvaj me kao da sam dijete.
Dijete tvoje što ga k sebi vraćaš.

U olupinu broda ti me položi.
Položi me kao dijete u kolijevku.

Drži me u svojoj tami i tišini.
U svome miru bez granica.

Ispuni mi pluća svojim bičem.
Oduzmi mi sve osjete, baš sve.
Daj da bude u tebi, i samo u tebi.

Crno more, hladno more, moje more.
U tebi tonem, samo tonem.
Tonem.

Bezimena Pjesma

Noćas svira naša pjesma.

To je divna pjesma.

Ona budi uspomena mladosti naše.

Svi plesovi, sve zabave, sve noći.

Svi dani, sve uspomene, sve tajne.

Zapisani su u toj pjesmi.

U našoj pjesmi.

Ona je samo nama znana.

Ali bez tebe to su samo riječi.

Večeras svira naša pjesma.

To je divna pjesma.

Bezimena pjesma.

Dijete

Lila,
Mila.
Ti raširi krila.

Mana,
Hana.
Ostani s nama.

Iva,
Šljiva.
Ne ide ti naiva.

Tanja,
I Anja.
Pune su znanja.

Lala,
Mala.
Cijelu noć je plesala.

Sve ide i sve pleše. U boji u pokretu.

Pola Sata

Svanula su hladna prvo-godišnja jutra.
Siječanjski snijeg krasi gluhi svijet.
Isti onaj koji se teško budi.

Taj svijet krasi tišina.
Mila tišina koju ometa samo sporo kucanje sata.
Što se lijeno vuče.

„I njemu mora da je dosta. Pitam se?”
Gledam kroz prozor u taj blijedo plavo tirkizni samotni svijet.
Za oko mi zapinje isto daleko zimzeleno drvo.
Uvijek me promatra, na moj mali kutak u drugom redu učionice 83.

Mirno je. Svijet je miran i tih ništa ga ne kviri.
Tih gotov 30 minuta prije prvog sata.

Ne mogu da se žalim.
Jer nemam se čime žaliti.

Ritam

Srce se budi.
Budi i kuca iz sve snage.

Glas ga prati, prati njegov ritam.
Njegovu snagu riječi ne mogu opisati.

Tijelo nekoć umorno, sad se kreće.
Ono slijedi taj ritam jaki i snažni.

Kuca, kuca jače od svega.
Svega što nam je pojmljivo.

Um peče neka čudna nostalgija.
Ali srce se nada.

Ne bori se, neka ide.
Taj ritam života neka živi.

U tebi, u meni, u njima.
U svijetu koji se budi.

Ići Dalje

Večeras se rastajemo, svijete ti i ja.
Nai putevi se razilaze.
No ne brini to nije zauvijek.

Ne umirem i nisam naumio ništa glupo ili suicidalno.
Ne to je samo predstava završila.
Glazba stala, a koreografija izvedena do kraja.

Vode me u grd, utočište u kojem se krijem.
Moja šminka se razmazala i isprala.
Sad se vidi umorno lice.

Umivam ga i mičem taj nered.
I samo se smijem, jedino on može da stoji.
Osmijeh. Samo to.

Vode me kući.
Tamo mi je mjesto, da se odmori malo.
Da mi se energija obnovi.

Legam da zaspim.
I sanjam slatke snove, mirne i spokojne.
Uživam u tom miru.

S jutrom ću u stati.
I ponovo ću pisati ili slikati.
Sati i Sati divnog rada i pisanja.

Pa sjesti i čitati.
Što god poželim.
Što god da mi treba.

Pa pjevati i plesati.
Nove ili stare svejedno.
Samo da glazba krasi moj dan.

I šou će opet krenuti.
I opet će svi uživati.
I šou će ići dalje.

Randevu

Sastajem se u jednom malom café-baru.
Divno mjesto skromno i mirno.

Spora, lagani i ugodna glazba svira u pozadini.
U zraku se osjeti svježje mljevena kava što ju odmah kuhaju.
Na zidu crno bijele slike vide.

Uvijek poznata klijentela sjeda za ista mjesta.
Naručuje ista pića.
Pričaju o svome danu.

Nikada nije bučno u ovome malome café-baru.

Već znaju moju narudžbu jer i ja sam tu čest.
Cappuccino od vanilije i kroasan s marelicom.
Gledam na sat i pokazuje 15 do jedan.

Evo je, moja pratnja.
Djevojka iz našeg ureda.
Vesela tajnica kose boje kestena.

Odmor

Biseri i zlato bezvrijedno teku.
Teku rijekama mog života.
Oni krase, oni liče moje tragove.

Ali sve totne u modi ponor plavo crnog neba.
U tome kaosu ja tonem sa time.
Tonem u nešto neobično, nešto lijepo.

Kad potonem ću da se snivam.
Snove baš kao dijete.

Vjeruj mi

Vjeruj mi. Vjeruj mi još samo jednom.
Taj jedan posljednji put.
Vjeruj mi kao i do sada.

Prošli smo sve. Od početka pa do sada.
Krenuli smo kao stranci, pa smo poznanici.
Postali smo prijatelji.
A iz prijateljstva nastaje neka neobična veza, koju ništa ne može
slomiti.

Sjeti se. Svi smo tamo (Pokaz na mjesto srca).
Prijatelji postaju saveznici (Braća i sestre)
Simpatije, ljubavi, partneri, roditelji.
To smo mi, Obitelj.

Ne dopusti da te strah i nevera zaslijepe.
Nego mi vjeruj, baš kao i do sad.
Jer možda više neću biti tu, ali neću dopustiti da vas dotaknu.

Vjeruj mi, još samo jedan posljednji put.

Stranci

Ne poznajem strance što mi se ukazuju.
U odrazima zrcala.
Nepoznata lica, ostavljena i strana.

Kreature ne poznate.
Jezive i izobličene, vrište i kriću.

Ni anđeli ni sveci.
Nitko nije siguran od njih.
Grabe i vuku svakoga agoniju.

Njihove suze, njihova krv.
Kaplju po meni.
Peku i gore kao vosak sa svijeće.

Truju rane, otvaraju ožiljke.
Guše me kao ruka.
Pokrivaju uha, usta i gnječe vrat.

Vežu me lancima za dno.
U kojem ne mogu umrijeti.

Odlazak

Došlo je vrijeme da pođem.
Da idem daleko, u svijet.

Vani me čeka tisuću, možda bezbroj čuda.

Još nije kraj, još nije gotovo.
Moja priča tek kreće.
S mojim odlaskom.

Šou se mora nastavati

Šou se mora nastavati.
I kad publika ode, kad se pozornica mijenja.
Kada pjesma završi i svemu dođe kraj.
Šou se mora nastavati.

U mome srcu može biti i svjetlo i tama.
Sve može biti prazno.
Publike možda nema.
Pozornica je pusta.

Ali šou se mora nastavati.

Maska mi je slaba.
Šminka mi otpada.
Moja odjeća je poderana.
Ali osmijeh je tu.

Šou se mora nastavati.

Nakon Smrti (U tami zadnji trenuci moga postojanja)

U tim zadnjim trenucima moga postojanja.
Osjećam neki neopisiv osjećaj koji mi prolazi čitavim bićem.
Nitko mi ne bi vjerovao da se baš ovako osjeća kada se umire.

Moja je duša odavno podijeljena od moga tijela.
Njeno je novo biće blizu jer je još vezana, ali podijeljena od njega.
Njih su dvoje dva različita a opet ista bića.

Duša je neobična. Sva prozirna a opet ima neki sjaj. Kao da je koža od kristala.
Oči su njene crne i bez zjenice, a osjećaj oko nje nije hladan nego topao.
Kao da sam još živ u njoj.

Ali tijelo. To je druga priča.
Ono je staro i prazno, jedva živo. Kosa je sjeda, oči prazne,
glas slab i umora od života, a osjeća je hladan.

Jedva da sam živ, ali opet u ovome trenutku sam živ više nego ikada
u svome životu.

Baš u ovome trenutku ja vidim svijet iz dva kuta.
Iz kuta duše i iz kuta tijela. Nitko osim mene to ne vidi.
Samo ja vidim svijet sa dva para različitih očiju.

Prije nego odem pokušavam se da upamtim.
Osjećaj ovoga svijeta.
Samo njegov osjećaj još da upamtim.

I gotov je. Ja sam mrtav.

Nadam se da neću probuditi.

Sada želim snivati.

Makar i u bazenu.

U praznini koju ljudi ne poznaju.

Ako se probudim u raju uživati ću u njegovoj milosti.

A, ako se probudim u paklu, moliti ću za druge da ga napust.

Makar ostao sam u toj sivo crnoj pustinji koja gori bijelom vatrom.

Ali u praznini, u bezdanu iz kojeg bog uzima duše i udiše ih u tijela.

Ja ću opet sanjati kao duša, prije nego li sam se rodio i opet snivati.

U toj neopisivom carstvu snova i utočištu duša koje je nedostižno
živim smrtnicima.

Koji sada tako bliski a stani kao utvare izgledaju u mom oku koje
jedva postoji još ovome neobičnom stanju koje preplavljuje biće
moje duše što se prepušta tom osjećaju, tom milome osjećaju koji je
sada jedno sa mnom i ja sam jedno s njim.

Budim se u

Budim se na drugome mnogome neobičnijem svijetu.

Nije ono što bi ljudi zamislili.

Baš je poput snova.

Svijet koji postoji iza očiju živih.

Svijet kojim sada mogu hodati.

Tako divan svijet.

On je pun rijetkih stupova i ruševina.

U ljubičasto plavim nijansa sive.

I dubokih zrcalnih ocean što nemaju dna,

po kojim se može hodati.

Zrak je mnogo drugačiji od zemaljskog.

Ispunjava mi pluća svojom svježinom.

Svojom čistoćom, svojom blagom osvježavajućom hladnoćom.

Izgleda tako mirno, tako lijepo, ljepše od svih snova.

Od svih mašta slabog ljudskog uma koji se uzalud napreže da ovo opiše.

Prostrano nebo vječno sija blagim svjetlom.
Koje za razliku od zemaljskog sunca ne grije.
Ono ispunjava. Ispunjava me cijeloga.
Kao i ovaj svijet.

Prilaze mi ne obične figure.
Nalikuju ljudima, ali nisu.
Čovjek ne može biti tako lijep.
U to sam sasvim siguran.

Prilaze mi,
u gluhoj tišini ovoga nadrealnog svijeta.
Samo četiri figure koje se ističu u ovome svijetu.

Ne bojim ih se.
Ne znam zašto se ne bojim.
Kao da je strah nestao sa tijelom kojeg više nemam.

Ali i moj izgled je sada drugačiji.
Tek sada to uviđam čim vidim ruke svoje.
Nisam više isti kao za života.

Čitavo to moje novo biće je slično.
Ali drugačije.
Tako drugačije da se jedva prepoznaje.

Mojim umom prolazi samo pitanje „Što mi se to desilo?”
Što uistinu.

Moje tijelo je iste visine, ali kosa mi je duga gotovo do ramena i nekako je bljeđa.

I dalje smeđa ali bljeđa nego prije. I koža mi je snježno bijela sa zrcalnim noktima.

Moje oči nisu više onako maslinasto zelene, već nekako svjetlije iste nijanse.

Moja je odjeća bijela i to nije halja. To su majica kratkih rukava koja je nekako veća nego li bi trebala biti, udobnija, a hlače su udobne i duge. Nemam obuću već oko tabana i gležanj imama zavoje, kao i oko svojih dlanova, ali ne ide mi krv. Oni ne zadržavaju toplinu već su osvježavajući kao od svile i nježni poput mekog oblaka.

Nisam ni primijetio da mi jedna od figura drži ruku na ramenu.
Njena je ruka poput čudnog poznatog osjećaja.
Tek sada vidi kako su oko mene sve četiri i sijed.

Prva je život. Život koji sam napustio. Djevojka plavo smeđe bujne kose. Što je u haljina koja je puna živih boja. Toplih i hladnih. Oči su joj dis korektne. Crveno oko je ono desno i nema nikakvih marki, ali lijevo oko je plavo i pod njime su dva modro plava vala. Poput tetovaže. Njene usne su komponenta njenoj koži, a njezin glas je vedro i milo mi pjeva neku nepoznatu pjesmu koja mi smiruje srce kao malome djetetu otkucaj majčinog srca mi se priziva u sjećanja i bezbolno postoji.

Njena sestra smrt. Drugačija od onoga kako sam ju zamišljao za života. Ona je mlada djevojka blijede kože, drugačija od moje. Njene ruke naježe i glatke me dodiruju i gubim se u njezinim kristalno staklenim očima koje inju boju koju nikada vidio nisam. Njena kosa je duga i kovrčava potpuno plavo bijele boje. U njenome dodiru koji mi vraća one zadnje smrtne sate osjeća se kao da je sve gotov. A njena tišina mi godi. Godi kao i tišina ovoga svijeta, kao njena meka koža.

Zadnje dvije figure tamo sjede i ne prilaze mi. Snovi i noćne more. Snovi su poput djevojke u svojoj ranoj 14 godini. Svi tako lepinski i mirni.

A noćne more su drugačije, tijelo puno očiju koje sve gledaju jedina su naznaka kaosa na tome svijetu. Ali one su tako lijepe i mirna da

ih se ne bojim. Ljepše nego li ikada za moga skromnog i tako mog i samo mog život. U kojemu sam ih se bojao.

I dok gledam taj prizor osjećam ruku na svome ramenu. Gledam i iz oka mi suze ganule. A srce milo zaigralo, kao dijete da sam.

Tamo stoji žena koju zna, ona kojoj sve duguje.

Dva dječaka koji su mi poznati.

I netko koga ni u snu ne bih mogao zaboraviti.

Tamo stoji starac. Starac kojeg su moje oči tako žarko želje vidjeti.

Starac koji mi je jednom bio sve.

Taj starac kojeg su moje ruke tako dugo želje zagrliti.

Sada je opet sa mnom. Nakon svih tih godina.

On je tu, oni su tu.

I ja sam tu.

Bilješka o piscu

David Vedriš rođen je 24.4.2024 u Koprivnici gdje i danas živi sa svojom obitelji. Pisanjem se bavi od osnovno školskih dana pišući s vremena na vrijeme, a u svojim srednjoškolskim danim nastavlja sve više stvarati nova dijela, zapisujući svoje misli, nade, želje i osjećaje.

Od malih nogu nalazi nešto zanimljivo u umjetnosti, te na nju gleda na vrlo poseban način. U njoj vidi mogućnost izražavanja i stvaranja.

David je kreativna individua. Bavi se i slikanjem i plesom. Činjenica koju treba napomenuti je da mu je dijagnosticirana disgrafija, disleksija, diskalkulija i autizam te mu zbog toga treba čestitati na upornosti i načinu na koji svijetu opisuje kako ga vidi.

Završio je Osnovnu školu „Braće Radić” i „Srednju školu” u Koprivnici smjer prodavač nakon čega je upisao prekvalifikaciju za zanimanje komercijalista te je uspješno riješio.

Pisac je sam dizajnirao naslovnu stranicu

Naslovna strica slika- „Bijeg” ilustracija istoimene pjesme